FLORENTIN SMARANDACHE
AFINITĂŢI

CUPRINS:

CUPRINS:

P O E M E T R A D U S E D I N A L te L I M B I în R O M A N E Ş te
Joy Beaudette Cripps (Australia)
Peste podul Vardarului – Skopje
Raymond Bettonville (Belgia)
I (Violenţă şi David)
II (Violenţă şi David)
III (Violenţă şi David)
Overnak C. Antoine Adonh (Benin) Ritualul împărăţiei păcii
Alcides Buss (Brazilia) Haiku
Maria de Cârmo Gaspar de Oliveira (Brazilia) Republica de Homosexuali
Elizabeth Renno (Brazilia) Pace în România
Teresinka Pereira (Brazilia/SUA) Fiu găsit Vacanţă plăcută Roberto Che Guevara Impresii Doar cuvinte
Noah Chang (China)
Monologul lui Venus fără mâini
Li Zhi (China)
Nu contează
Byung-Hwa Cho (Coreea) Frontieră finală
Abdel Aziz Sharaf (Egipt) Ḥadīth-ul exilului
Ginette Bonvalet (Franţa)
Lini stea Pierre Calderón (Franţa)
Moment de nelinişte Terasa mea cu frunze.
Paul Courget (Franţa) Parfumul absenţei
Jacqueline Delpy (Franţa)
Artă şi lumină Pierre Gùnst-Horn (Franţa)
Haiku (I) Haiku (II) Haiku (III)
Claude LeRoy (Franţa)
Simple coincidenţe *

MARJAN (Franţa) Motiv
După numărul său. Circ
Înainte de a se spânzura Moartea unui acrobat
André Peragallo (Franţa) Drumurile mării Poet nenăscut încă Artă poetică Cuvintele Copilul captiv A picta
Adrienne Savatte (Franţa) *
Tijan M. Sallah (Gambia) Bătrânul
Christina Fuchs-Arthur (Germania/SUA) Conexiune Realitate
V. S. Skanda Prăsăd (India) Explozie Aşteptare Reîntinerire
C. K. Shreedharan (India) Perle de înţelepciune
Sailendra Narayan Tripathy (India)
Inima pomului, zâmbet al gândacului şi ochiul femeii Orbul cânta Rug funerar
Pisica pe acoperişul de tablă fierbinte
Helle Busacca (Italia) Secerişul Câmpul de joc Căpăstrul Petale
TV (concerte de urlători)
TV (Sărbătorile Barozilor de-a lungul fluviului Zâmbezi) TV (redivivo anii ’40) TV (oase de dinozauri)
Plângerile TV (ale primitivilor) şi laudă avortului
Barca visurilor
Sărbătoarea
Oprire la Milano
Munţii Elburs în TV
Amerigo Iannacone (Italia) Singuri
Katsue Komada (Japonia) o fotografie
Key Kunihiro (Japonia)
Dansând în tigaia frigării
Goon Fatt Cheie (Malaezia) o voce în trecut
Pradeep S. Rana (Nepal)
Privind prin fereastră
Michèle de Laplante (Québec) Seism
Tristan Tzara (România/Franţa) Pe un rid al soarelui Suprafaţă boală
Marea baladă a obscurităţii mele doi
Léopold Sédar Senghor (Senegal/Franţa) Noaptea

perpendiculară

Juan Montero Lobo «Visnû» (Spania) Visnusianismul (I) Visnusianismul (II)

Visnusianismul (III) Cred în popor (I) Cred în popor (II) Este ora. (I) Este ora. (II) Monologuri de primăvară (I) Cine sunt eu?

Eileen Siriwardhana (Sri Lanka) Moartea în viaţă

Victoria Rotolo Dolyniuk (SUA) Cea mai frumoasă stea Oricum, prietenul meu

Dennis Kann (SUA)

Pânză de păianjen

Scurtă istorie a evoluţiei

Rosemary Challoner Wilkinson (SUA) Pasărea Phoenix pentru pace Excitanta viaţa de trăit în vechea Romă

Montri Umavijani (Thailanda) Dans cosmic Dans budist Iubirea Un testament

José Ríos (Uruguay) Măscăriciul Nou suflet

A L te T R A D U C E R I

Teresinka Pereira (Brazilia/SUA) 1992-1993/Cette journée

Octavian Goga (România)

Our ancestors never die

Am tradus o parte din nevoie şi alta din plăcere.

Din nevoie deoarece mă aflam într-un lagăr de refugiaţi politici în Turcia şi mi se lungiseră ochii după viza americană de emigrare, viză care se tot lăsa aşteptată până la disperare! Aproape doi ani de nerăbdări şi descumpăniri am înscris în memoria mea. Destui colegi, nerezistând, îşi luau lumea-n cap şi fugeau din lagăr haihui prin Europa, trecând clandestin frontierele în Grecia şi-apoi tăind-o spre inima continentului în Germania, Belgia, care pe unde nimerea, ba ascunşi prin tiruri cu marfă – rupând prelata şi cosând-o la loc – ba sufocaţi prin containere de vapoare. În lagărul din Italia au fost cazuri de sinucideri, omul cât era de om nu mai putea îndura tortura psihică la care fusesem supuşi. Nu ştiam când vom

pleca, nici unde şi nici măcar dacă vom putea vreodată! Doi inşi înnebuniseră şi nu-i mai accepta nicio ţară.

[Acum, când scriu aceste rânduri, simt că mă descarc.] Puţin le păsa funcţionarilor/birocraţilor ONU de situaţia noastră!

Şi-atunci eu m-am refugiat în lecturi, în traduceri şi mai ales în scrierea unui jurnal (pentru care aveau să mă înjure mulţi pârliţi fiindcă descriam realitatea nudă, fără înfloriturі), schimbând astfel universul concentraţionar în care mă simţeam încarcerat.

Învăţam engleză cu un profesor bătrân turc, care venea de 2 – 3 ori pe săptămână în camp. Amestecaţi acolo toate naţiile, noi, „studenţii" sorţii! Mă-mprietenisem cu polonezi, cu turci şi tătari, jucam şah c'un ceh. Şi-mi exersam (ne) cunoştinţele anglofone pe diverşe poezii ce-mi cădeau în mână.

Aşa s-a născut volumul de faţă.

Altora le-am tradus de bucurie că-mi trimiteau cărţile lor, în special după ce ajunsesem în America, având audienţă lărgită, întrebându-mă cum să le mulţumesc. Şi mă miram de unde-mi aflaseră adresa? Probabil ca n SUA informaţiile circulău cu viteza. Poemelor) luminii!

Pe câţiva i-am cunoscut personal:

Paul Courget, din Bordeaux, în a găzduit la el în vara lui '92 când mă îndreptam spre Bergerac unde fiică-sa Annie Délperier organiza un Festival de Poezie la care fusesem invitat. Paul, un bătrânel simpatic, edita revista „Annales de l'Académie des Lettres et des Arts de Périgord", iar Annie „La Toison d'Or" unde colaborasem şi eu din lagăr.

Teresinka Pereira, din Belo Horizonte, în a însoţit în turneul paradoxist din 1993 prin Brazilia. Cu puţină spaniolă, puţină franceză, puţină italiană şi îndeosebi puţin mai multă română, plus dicţionarele de rigoare pe care mi le trimisese mama prin poştă, m-am putut înţelege în Portugheză! Sosit în oraşul ei natal, m-au întrebat rudele Teresinkăi ce aş vrea să văd? Păi, bineînţeles, un meci de fotbal tipic brazilian, între două echipe de club din primul

eşalon. (Frumos spectacol, în forţă.)

Scriitoarea a tradus în portugheză versuri de-ale mele, şi-a publicat un amplu comentariu asupra activităţii-mi creatoare în „Revista de Divulgacão Cultural" a Universităţii din Blumenau, Santa Catarina, a simpaticului coordonator José Endoença Martins împreună cu Omella Inês Pezzini, pe care-i întâlnisem.

Şi, tot în acest oraş, editorul Douglas M. Zunino avea să însereze prin revista sa „Interarte" poeme vizuale de-ale mele. Teresinka cunoştea doi poeţi români: pe Eminescu şi. Ion Pachia Tatomirescu!

Maria de Cârmo Gaspar de Oliveira în a ospătat în apartamentul familiei sale din imens populatul Rio de Janeiro.

Aici l-am întâlnit pe Gilberto Mendonça Teles, profesor universitar de literatură în această metropolă, autor al unui studiu privind „Vanguardia Europea e Modernismo Brasileiro", 1992 (pe care mi l-a dăruit cu dedicaţie). Auzise, dintre criticii români, de Adrian Marino care publicase la Gallimard (probabil cu sprijinul lui Mircea Eliade).

Mi-a stârnit interes poemul scris de o femeie despre. Homosexuali. Sunt curios cum ar descrie un bărbat o Republică de Lesbiene?

Pierre Calderón, profesor de franceză în Turcia (mai înainte fusese în Iugoslavia, de unde se-ntorsese entuziasmat), iar soţia lui, artistă decoratoare modernă Colette Foex Calderón, prin publicaţia „Istanbul Accueil" făcea apel către francezii din oraş să ajute «un emigrant român care urmează să plece în America». Mi-au dat bani.

Christina Fuchs-Arthur, nemţoaică înaltă, blondă şi doamnă fină, căreia-i fusesem companion în Ankara pe vremea lagărului; ţin minte că într-o zi mi-a adus 100$ să-mi tratez dinţii (îi spusesem că-mi puroia o măsea, dar înţepam punga apoi îmi clăteam gura cu apă sărată), plus o geantă de haine purtate, colectate de la cadrele didactice ale unui liceu american din capitala Turciei – mod de întrajutorare a noilor emigranţi.

Conversam în franceză, Christina predând această limbă ca profesoară şi discutam literatură universală. Era o adevărată lady/frau. Îi plăcea muzica simfonică şi avea un câine fioros pe care-l ţinea în apartament. Christina nu mai voia să se întoarcă în America, spunând că viaţa-i sterilă, sperând să obţină în continuare job-uri prin Europa. «Uite, mi-a zis odată, n-o să vezi tarabe de-ăstea dincolo de ocean.» În afara obiectelor de artizanat, admira bijuteriile şi mă târa prin toate dughenele cu aur sau argint.

Când i-am pus în variantă românească două-trei poezii, din cele pe care le ţinea în manuscris, mi-a zâmbit amar «E greu de tradus, nu-i aşa?!», privindu-mă sceptic.

Victoria Rotolo Dolyniuc mi-a fost secretară când lucram ca inginer de software la Honeywell în Phoenix, Arizona. I-am arătat primele încercări de autotraducere, din volumele ce mai târziu se vor numi „Circles of Light" şi „Dark Snow", 1991-1993.

Cu alţii am corespondat. Scrisorile fiind pentru mine un hobby!

Michèle de Laplante (mi-a şi telefonat, dar nu'nţelegeam accentul ei québechez, aşa că-mi pronunţa în engleză, iar eu îi răspundeam în Franceză!).

Raymond Bettonville mi-a expediat o plachetă.

MARJAN, în foaia sa volantă „Le bouc des deux Sèvres", anunţa cu surle «Marjan în română».

Jacqueline Delpy, directoarea revistei „Art et poésie de Touraine", de calitate grafică şi lirică, bien structurată, la care mă făcuse corespondent «american», dar care mă pistona mereu cu plătirea abonamentului, motiv pentru care am şi abandonat legătura epistolară.

Helle Busacca la rându-i mi-a tradus în italiană toate «formulele pentru spirit», precum Paul Georgelin, un italian care traduce din Română în engleză eseul lui Titu Popescu „Estetica Paradoxismului".

Amerigo Iannacone, care mi-a tradus tot volumul de haikuri „Clopotul Tăcerii" din franceză în italiană şi esperanto. El editează „Îl foglio Volante – La Flugfolio" în

Ceppagna.

Key Kunihiro a scris un eseu în japonez a amestecată cu englez a despre paradoxism (nici că se putea o mai precisă caracterizare a imprecisului!). Adresa lui i-am transmis-o Dorei Moţoc (fiica dramaturgului şi omului de cultură vâlcean Doru Moţoc), care-au început să corespondeze în engleză.

Pradeep S. Rana a compus un eseu despre «nonpoeme», şi-mi scria că va face cunoscut paradoxismul în Nepal, ţara sa.

Léopold Sédar Senghor (n. 1906) mi-a trimis o scrisoare din Franţa scuzându-se că are peste 80 de ani.

Dennis Kann a fost al treilea soţ al Teresinkăi. Poemele sale mi-au parvenit prin ea, sesizându-i afinităţi cu paradoxismul. După ce au divorţat (mi-a comunicat prin e-mail poeta) nu am mai auzit de el. În fapt a tipărit doar câteva poezioare prin reviste anoste şi acestea datorită soţie-şi.

Rosemary Challoner Wilkinson locuia în California şi-am cunoscut-o prin intermediul Academiei de Poeţi din India, unde avea rolul de secretară.

Cu Eileen Siriwardhana din Sri Lanka am schimbat câteva misive. Mă, cum se scrie într-o insulă de la capătul lumii? Gândeam. Îmbâcsit de prea multă literatură şi influenţă occidentală, ca un raft prăfuit, căutam ineditul şi ineditul cu orice preţ în locurile cele mai nesperate.

Sailendra Narayan Tripathy mi-a expediat volume cu dedicaţii. Ce încântat s-a arătat când poeme de-ale sale au apărut în revista „Meridian” din Craiova, prin bunăvoinţa profesorului Marian Barbu. I-am expediat întreg numărul. André Peragallo analog.

Claude LeRoy, drăguţul de el, mi-a publicat prima carte în Franţa, „Antichambres et anti-poésies, ou bizarreries”, 1989, când încă mă bălăcăream în mocirla lagărului, volum de experimente paradoxiste cu desene geometrice stilizate, dar creat în perioada marocană (1982 – 4) şi păstrat în sertar.

Claude edita revista „Noréal”, la care publicam

frecvent, amăgindu-mă ca să mai treacă timpul.

Bunătatea lui se simţea din tonul frazelor aşternute către mine.

Pierre Gùnst-Horn: m-am trezit prin poştă cu un volum cu coperţi groase purtând semnătura lui. De unde auzise de mine?

Am intrat în relaţii cu ei prin intermediul revistelor, fie indiene precum „Kavita India”, „Poésie India”, „Poetry Time”, „International Poets”, „ppHOO”, „Samvedana”, „Fem-Lit”, „By Word”, „Inner Voice”, ori japoneze „Poetry Nipon”, „Blue Jacket”, ori braziliene „Poietike”, „Revista de Divulgacão Cultural”, etc.

Pe alţii i-am «întâlnit» prin antologii internaţionale tipărite în India, Coreea, ori SUA în care eram şi eu prezent.

Am tradus ce s-a nimerit. Criteriu-mi fiind: diversitate cât mai mare. În alte pagini n-am putut face mai mult decât adaptări (în special, unde era vorba de rimă şi ritm, situaţia se complica).

Pentru exilaţi problema e, într-adevăr, spinoasă fiindcă încearcă să aparţină la două sau mai multe culturi, dar sfârşesc prin a fi ignoraţi de toate!

Un evantai de 42 poeţi din 23 de ţări. Curios să văd cum se scrie şi în alte părţi ale globului, în locuri cât mai puţin cunoscute (ţări precum Benin, Gambia, Malaezia, Nepal, Sri Lanka), din culturi opuse (creştine, islamice, budiste), limbi diferite. Mereu în căutare de exotism.

Cu excepţia celor trei clasici: Octavian Goga, Tristan Tzara şi Léopold Sédar Senghor (fost şi preşedinte al Republicii Senegaleze între 1960 – 80), ceilalţi sunt scriitori contemporani.

Poemele sunt aranjate în ordine alfabetică pe ţări, iar în cadrul aceleiaşi ţări în ordine alfabetică pe autori.

Iulie 1998

Florentin Smarandache University of New Mexico Gallup Campus, NM 873 01, USA

JOY BEAUDETTE CRIPPS (Australia)

PESTE PODUL VARDARULUI – SKOPJE 1

Structura romană a celui mai frumos pod care a rezistat unui cutremur – în timp ce clădirile înalte cădeau precum copacii

— Destul de tare să ţină greutatea atâtor armate şi caravane spre vechiul oraş care stă la intersecţia Europei.

Hotarele popoarelor Iugoslaviei s-au schimbat, aşa-i războiul, sânge roşu în marea luptă, pentru oamenii obişnuiţi

— Dar bătrânii trăiesc şi dau curaj iar istoria care s-a scris nu poate fi schimbată doar de voinţa celor de astăzi – care precum podul şi arcul lui peste râul Vardar în lumina aurită a apusului – sunt bine înrădăcinate în pământ şi stâncă pentru binele întregii Macedonii.

RAYMOND BETTONVILLE (Belgia)

I (VIOLENŢĂ ŞI DAVID) 2

Raniţa e goală Raniţa e prea mică

Raniţa e găurită. Mă aşez înăuntru Orologiul îşi caută ochelarii Pe care i-a pierdut ieri, în noaptea care-i vorbea englezeşte – Orologiul îşi caută ochelarii Până se stinge ca dimineaţa Mă scol seara iar noaptea mă plimb Pe o frânghie între două faleze Pe care mi le impui tu când nu eşti acolo.

RAYMOND BETTONVILLE

II (VIOLENŢĂ ŞI DAVID) 2

Ţigara mea ţigara mea de foi
Te regăsesc mereu în norii de fum
Când cobor spre diavolul
Care în aşteaptă să cinăm
Norii femeii îmi strâng de gât toanele
Focul se caţără pe turnurile muzicii
În mijloc tinere fete dansează se dezbracă
Pentru a fi cumpărate ca porumbiţele
Cu duzinele

Bărbaţi ursuzi gâdilă pisicile zburătoare la cer Dedesubtul mării peştele râde n cascade Pasărea citeşte ziarul şi eu fumez

RAYMOND BETTONVILLE

III (VIOLENŢĂ ŞI DAVID)

Ultimul pahar juca singur pe masă
Îl priveam în chiuveta de spălat vase care se clătina
Răul de mare mă irita
Crabii nu se mai vindeau
Digurile erau pustii ca mine
Fotoliile răsturnate îşi terminau tangoul
Suzeţele-şi schimbaseră culoarea
Curcubeul meu se plimba pe ocean
Ţigara de foi era bună
Demult.
Demult.

OVERNAC C. ANTOINE ADONH (Benin)

RITUALUL ÎMPĂRĂŢIEI PĂCII 1

O rugăciune pentru pace renaşte Rădăcinile amiros în TONI Precum HARLEM cântând JAZZ Cu diaspora neagră.

Oraşul pământului înalţă voci preaiubiţilor fii aleşi Aşteptând ecourile melancolice când dumnezeu şade afară pe lanţuri.

Comunităţile se zbat încleştate Pentru pace după lovitura de schimb Apusul coboară cu vulturul şi împărăţia pariază pe ritualuri.

ALCIDES BUSS (Brazilia)

HAIKU 3 Interstelar mi-arunc privirea în cer. De unde mă cheamă?

MARIA DO CÂRMO GASPER DE OLIVEIRA (Brazilia)

REPUBLICA DE. HOMOSEXUALI 4

Republica de homosexuali constituia numai un oraş. Bine trasat, cu străzi foarte frumoase!

Planificat impecabil de arhitecţi cu imaginaţie infernală, îndrăzneaţă, fertilă.

Grozav ornamentat cu arbori şi plin de grădini mi-nu-na-te, idealizate de artişti.

Coaforii – cei mai pricepuţi!

Croitorii de lux!

Restaurante – de necrezut!

Galerii de pictură, biblioteci, teatre, cu arta cea mai fină!

Aveau un Preşadinte al lor, comandant suprem.

Infanterie, Marină, Aeronautică.

Spitale, o reţea de maternităţi – (se mai năştea câte-o broască uneori).

Parada modei, zilnic.

Foarte şic, foarte stilizat!

Atât de mare elocvenţă nu s-a văzut niciodată.

De nedescris!

Fiindcă se înţelege că oamenii de sensibilitate înaltă şi gust rafinat, sunt ei: homosexualii!

Se pare că asta-i calea de când Oscar Wilde a impresionat o lume întreagă cu „Balada Puşcăriaşului”!

Dar mai indicat ar fi să nu confundăm lucrurile.

Între acuzare şi torturare să nu exagerăm; nici să-i aprobăm ori aclamăm ca pe nişte eroi.

Eu n-o să-i critic vreodată!

Dar nici să-i aplaud nu pot!

În special fiindcă sunt femeie şi cu lipsa asta de bărbaţi.

Imaginaţi-vă că însuşi

Gilberto Freyre* a susţinut afirmaţia că homosexualii sunt persoane cu simţuri deosebite.

Chestiunile n-au de-a face una cu alta.

Totuşi, ca intrigă şi mă lasă perplexă, este felul cum indivizi educaţi şi manieraţi se complăceau astfel, Dumnezeule!

Iar aceasta din cauză că

Republica de homosexuali după ce atinsese apogeul a decăzut, a decedat, s-a terminat.

Simplu, fiindcă nu mergea!

Era împotriva naturii!

Şi împotriva ecologiei!

Aidoma s-a întâmplat cu Republica Banana de lesbiene!

— Sociolog şi scriitor brazilian (n.t.).

ELIZABETH RENNO (Brazilia)

PACE ÎN ROMÂNIA

După ploaie Zboară păsările Cântând

Sub tunetul împuşcăturilor Cad dictatorii Umili ţi
Privirea copiilor
Mărturiseşte acţiunea oamenilor
Care se transformă în fiare
TERESINKA PEREIRA (Brazilia/SUA)
FIU GĂSIT

Ai izvorât din pământ ca Buna Vestire din cer, un soare vesel în vânt, o ploaie de sărutări, dragoste în liniştea zâmbetelor, dragoste, dragoste ritmul dulce al unui vis.

Fiule, descoperit în timpul care pluteşte deasupra brizei, îmbrăcat în suferinţa unei lumi întregi, iubit de norocul unui destin la fel de trecător ca vaporul care dispare prin spaţiul de argint.

Fiule, eu te iubesc şi în aceeaşi clipă nu te cunosc, deoarece mi-e teamă să sufăr continentele nemăsurate ale destinului tău, ale naşterii amare printre cerşetori cu tentacule de câini de vânătoare, tu despici timpul tărâmurilor vertiginoase, viitorul, acele drumuri orbitoare ale dragostei. Fiule: adăpost al respiraţiei fermecate, hai să trăim flămânzind aceste puţine zile, aceste clipe de siguranţă şi lumină generoasă, dragostea mea pentru tine atât de pură ca un zvon de pâine caldă.

TERESINKA PEREIRA
VACANŢĂ PLĂCUTĂ 7

Mesage codificate cu drag şi voci celebrând Crăciunul au început deja în Louisville.

Privind spre Est şi Vest de la fereastra mea, îmi imaginez vapoare pe coasta cealaltă a ţării uneori în Oceanul Atlantic, uneori în Pacific: vapoare încărcate de culori şi de noroc, recepţii de gală.

Îmi imaginez toate acestea fiindcă este încă noiembrie şi aici la mijlocul

Pământului, primesc o felicitare de iarnă! Cu o pictură a unui misterios vapor şi urări pentru un CRĂCIUN FERICIT!

Ridic vederea şi scriu cu litere de aur pe oceanul ei albastru:

Urările acceptate. VACANŢĂ PLĂCUTĂ!

TERESINKA PEREIRA

ROBERTO 8

Nu ştiu unde eşti dar mă gândesc mereu la tine

Îmi scald memoria în lacrimi şi aplec urechea la veştile despre mitul acesta numit libertate pentru visul tău în spatele zăbrelelor (ce reprezintă el: un tunel, foametea, bezna, suspinele, sau?)

Acolo, în liniştea nopţii eu semăn cuvântul ca o amuletă sacră şi plâng pentru alte LIBERTĂŢI

TERESINKA PEREIRA

CHE GUEVARA 8

Există oameni care nu pier niciodată din conştiinţa popoarelor, vreau să spun mai exact că uitarea moare în timp ce numele rămâne.

CHE GUEVARA*, numele tău circulă prin toate locurile în care rezistenţele se pregătesc şi se transformă în speranţă la popoarele unde în fiecare zi un camarad se stinge în lupta pentru libertate.

Revoluţionar sud-american (n.t.).

TERESINKA PEREIRA

IMPRESII 8

Te gândeşti mereu la lucruri eterne, clipa este o floare coaptă şi te înfurii pe timp.

Cauţi simplitatea, de parcă ar exista o durere diferită pentru fiecare oră, de parcă blândeţea ar fi un rău lin devenind poezie în contact cu mâinile tale.

Ce ardoare febrilă, dragostea mea, ce suferinţe ireale!

Cum să-ţi explic că nu există nici lună, nici stele, nici toboşari, nici ţigani, că oamenii sunt simple parole, că poezia ne tulbură şi că motorul funcţionează, atunci să nu-ţi trezesc eu dorinţe?

TERESINKA PEREIRA

DOAR CUVINTE 8

Acum ţâşnesc cuvintele, la lacrimile, la fântânile şi râurile, Prin aripi telegrafice, Cu timbre poştale înaripate, Injectate în covorul viu al Timpului.

Acum, când nu pot să te revăd Nici în oglinda dragostei, Nici în pornirea dorinţelor tale, Nici în tot ce însemnam eu în inima ta, Sătulă de aşteptare.

Acum, resimt între noi distanţa, în lumină vibrantă, conducându-mi visele, Impulsie transcendentă, armonie de univers, Forţă îmbrăţişând tot orizontul, Floare a zâmbetului, sărut de adio.

NOAH CHANG (China)

MONOLOGUL LUI VENUS FĂRĂ MÂINI 1

Eu sunt Venus
Zeiţa frumuseţii tale
Îmi păstrez bine şi nud
Fiecare centimetru al corpului meu
Pentru tine şi progenitura ta
Să valorez, să admir ori să posed
Numai două braţe ce le-am avut cândva
Să îmbrăţişez dragostea mea atât de scumpă.
Au fost rupte deodată cu inima
Când dragostea sânilor mei s-a dus
Cât de frumoşi erau
În timp ce-i strângeam tare
Poţi să-ţi faci numai
O bănuială şi loc pentru imaginaţie.

LI ZHI (China)

NU CONTEAZĂ 1

Undeva în cer
Este o nouă stea, Nu contează cât de departe
Eu mă voi uita după ea.
Undeva în lume
Este un ocean mare, Nu contează cât de lat este
Eu voi trece spre celălalt ţărm.
Undeva în interior
Este un munte imens, Nu contează cât de înalt este
Voi urca până la vârf.

Nu contează cât de greu Voi ignora dificultatea şi Nu mă voi opri niciodată.

BYUNG-HWA CHO (Coreea)

FRONTIERA FINALĂ

Hai să ne despărţim fără a ne lua rămas bun; Despărţirea e frontiera finală.

Această lungă călătorie a tăcerii se pare că se apropie de ultima oprire.

Mă uit după bagaje şi nu mai e niciunul.

Viaţa-i la fel.

Aşa arată trenul ăsta

Toţi au coborât numai tu şi eu am rămas.

Banii contează pentru tine, singurătatea şi evadarea pentru mine: între noi nu există loc pentru altceva.

Reflectând a fost o zi de dizgraţie teribilă

Eu stau pe marginea prăpastiei în prezent cu o inimă nouă privesc la cer, nori, copaci şi vânt

Şi ne despărţim fără a ne lua rămas bun Viaţa-i la fel.

Despărţirea e frontiera finală.

ABDEL AZIZ SHARAF (Egipt)

ḤADĪTH – UL EXILULUI 1

Pământul e închisoare şi rai

Păzit de stelele strigătoare

Alunecă departe

Şi intră în împărăţia pasiunii.

Moartea e o creatură

Şi tu aparţii exilului

Secretul tău se răspândeşte afară

Şi începutul timpului tău

Vine dintr-un trandafir

Vei vizita istmele noastre

Pe urmă te vei sfârşi

Iar sufletul tău va rămâne perpetuum nedefinit.

Colecţie din înţelepciunile profetului Mohammed.

GINETTE BONVALET (Franţa)

LINI STEA 8

O auzim venind seara, Nimeni nu ştie pe care drum.

Oare cu vântul uşor se traversează câmpia

Sau în sufletul nesigur

Pe care speranţa îl părăseşte?

În picioare, la pragul uşii, Am spune că o bucurie flutură, Ce aparţine nimănui

Şi-ţi vorbeşte în şoaptă aşa de încet încât şi liniştea se miră

Şi se îndepărtează profund în tine însuşi.

PIERRE CALDERON (Franţa)

TERASA MEA CU FRUNZE. 9 lui Predrag Matvejevic

Predrag, geografia în ciuda raţiunii noastre Guvernează economia Orelor şi anotimpurilor.

Terasa mea cu frunze Ce se-acoperă în plină vară Reflectă în alt spaţiu Adânca mea uimire.

Aici, nicio toamnă galbenă! Plecând, ce cuvânt adecvat. Şi s-o spunem iar? În ce măsură Mă desenezi cum voi fi!

Să vedem mai departe. Fără

Vreun ajutor omenesc, înspre Nord, Peisajul purcede

La inventarea aurului.

PIERRE CALDERON

MOMENT DE NELINIŞTE. 9 lui Michel Pinto da Silva

Prietene, totul reînvie, Nimic nu zădărniceşte. Fii sigur că-n podgorie Un vin îmbătrâneşte.

Nici nerăbdarea Nu apare evidentă! Nici disperarea s-o faci iminentă.

Ce este poezia? Picătura unde viaţa la marginea extremă Echilibrează moartea.

PAUL COURGET (Franţa)

PARFUMUL ABSENŢEI 8

Pe care note, ’n ce culoare Sau odor, Madamă, Solfegiezi cuvinte vrăjitoare care n mine nasc o gamă?

Poate, (ele n-au murit şi eu le-mbin alene), Parfumuri delicioase sunt Pe care fiinţa mea le cerne?

Absenţa ta-mi sporeşte, grea, Liniştea cumplită, în casa unde, pentru a mă vedea, Ai revenit, iubită, Adeseori, o! Bunăstare

Cu care să respir!

Căci, mai presus de-orice culoare, Pe tine te admir!

Întreagă tu, de farmec fin

Şi corp frumos, ce sufletu-mi adoră, Cu un surâs mai cristalin

Aprinzi o aurora!

Dar, pentru a ndulci şi eu şederea ce mă schimbă, La tine îmi exalt mereu Prezenţa fictivă!

JACQUELINE DELPY (Franţa)

Opriţi-vă răsuflarea, adierea, Opriţi-vă cursul, voi apelor, Când trinitatea zerourilor lângă doi va fi bine aşezată!

Aproape de doi. Ce enormitate! Vedeţi acest lucru incredibil: Trei rotunduri, ouă cosmice care se depun îngreunate de puterea lor.

Lângă doi, cheia de ambivalenţă, Aceşti trei germeni se vor alinia, Vid sau speranţă, ciclu fără nume, Dualism şi conflict, mişcare, Doi: tu şi eu. Plus trei zerouri: Pragul celui de-al treilea mileniu; Doi rivali şi trei nimicuri. Mister în aurora noilor secole.

JACQUELINE DELPY

ARTĂ ŞI LUMINĂ 8

Tu, cel care vezi cu ochii bogaţi, Ce faci cu lumina, O reţii prizonieră

Când aceasta aparţine zeilor?

Fiindcă tu eşti Dumnezeu dacă-ndrăzneşti Pentru că razele ei te-au atins. Îmbracă-te cu claritatea sa Ce face să strălucească toate lucrurile.

Tu, cel care porţi soarele Pe piscurile sufletului tău arzător, Ştii ce dură este panta Aşteptărilor spirituale.

Focul ei fără milă se mistuie în craterele viitorului. Dar se purifică prin anulare şi frumuseţea salvează lumea!

PIERRE GÛNST-HORN (France)

HAIKU (I) 12

Timpul când deschidem ochii. Timpul văzând un arbore cum creşte. Şi viaţa a trecut deja.

HAIKU (II) 12

Campionate:

Odată câştigi. Odată pierzi. Ce importanţă are?

HAIKU (III) 12

Schimbi ideile prin cuvinte. Ai impresia că stăpâneşti universul. Ce triste dezamăgiri!

CLAUDE LEROY (Franţa)

SIMPLE CONFIDENŢE 13

Toate păsările în martie narcisele galbene în martie cerul muiat în martie şi sufletul meu în martie: muzică ploioasă bucurii violente ceaţă luminoasă

— O săgeată aurie străpungând cerul ca strălucirea unui asfinţit ne face să credem în lumină ca semn al speranţei!

— Îmi pare rău, deschide ochii Nu există în drumul de mătase deasupra focurilor ultimei toamne nimic, decât un avion cu reacţie.

CLAUDE LEROY

Toţi cu egoisme ascunse Ascultăm grindina cum cade Mintea ni-e plină de imagini Unde lumea plânge mizeria

Aici foametea, mai departe războiul Atâtea priviri, atâtea reproşuri Soarele primăverilor născute-moarte şi trădarea promisiunilor

Noi contemplăm această lume care Suferă în spaţiul eternităţii

Cu picioarele la căldura sufletului neridat la adăpostul vântului tăios

Ah! Numai un respect ar fi suficient Pentru ca imaginea să se prelungească cu ajutorul gestului şi-al inimii Noi toţi am fi apostoli buni!

MARJAN (Franţa)

MOTIV 15

A fost licenţiat la Circ.

El, căruia îi făcea o mare plăcere să meargă în mâini.

Pe mâinile celor care mergeau în mâini.

MARJAN

DUPĂ NUMĂRUL SĂU 15

După numărul său care sfida moartea acrobatul şi-a tras câteva gloanţe în plămâni. Şi totuşi, în arenă, în seara aceea, mai era aplaudat şi de câte ori rechemat. Dar el n-a putut să-şi ierte plămânii fiindcă l-au fluierat.

MARJAN

CIRC 15

În fiecare seară, cu piciorul proptit în pulbere, tatăl îl ridica de la pământ cu un uşor zgomot metalic pe fiul său răsfăţat, fiul său unic.

Săracul tată cu coastele rupte de un tâlhar plătit!

Fiul trăia pe spinarea tatălui!

MARJAN

ÎNAINTE DE A SE SPÂNZURA. 15

Fixează bine frânghia de grinda principală şi face un nod culant lăsând ocheţul larg.

Trage un scaun apoi fluieră.

Prin cercul frânghiei, sare ultimul său câine savant.

MARJAN

MOARTEA UNUI ACROBAT 15

Erau odată şase acrobaţi care de la un circ la altul înălţau o scară umană.

Susţinătorul de pe sol era cel mai aplaudat.

Într-o zi, ultimul partener pierdut în spaţiu sub capitel, ultimul partener sătul de-a fi pe veci al şaselea, sătul de bravurile din Postul Paştelui, îi cedară nervii şi se aruncă de pe al cincilea. 31-5-1976

ANDRÉ PERAGALLO (Franţa)

DRUMURILE MĂRII 16

Toate drumurile coboară către mare.

De tălpile noastre se lipesc grăunţe de nisip.

Ascultă cântecul viorilor albastre. Palmierii se culeg iar păsările îşi dau întâlnire de Paşti.

Ca o invitaţie, marea aşezată lângă chei n aşteaptă decât ora plecării.

Marea este un călător, un zbor de pescăruş cu strigăte de copil, o amintire a lucrurilor văzute.

Astfel, a pleca este bine.

Cerul flutură o batistă albastră şi marea ne priveşte cu ochii de anemone.

ANDRÉ PERAGALLO

POET NENĂSCUT ÎNCĂ

O, poet necunoscut, poet care se naşte, Mi-ar plăcea să fiu acel care vorbeşte cu vocea ta.

Să fiu cel care vorbeşte în mijlocul poemului. Să fiu în rugăciunea ta, în oglinda ta care arde. Să fiu în faţa ta, în peisajul verde pe care îl umpli de cuvinte şi de forţe obscure şi de loviturile istoriei. Vrăjitor de cuvinte, mi-ar

plăcea să fiu mai departe şi mai în interiorul imaginii mele, ca în aceste păduri de legendă unde păsările se întorc în amurg pentru a înnopta.

ANDRÉ PERAGALLO

ARTĂ POETICĂ 16 lui Jean L'Anselme

Pentru a fi clar şi vesel
Pentru a-l găsi când îl căutăm
Pentru a-l recunoaşte
Pentru a trăi cu impresia că-l avem
Pentru a inspira încredere
Pentru a plăcea
Pentru a-l îndrăgi
Pentru a-l reuşi
Pentru a avea un viitor
Şi pentru a vedea viaţa în roz:

Un poem trebuie întotdeauna scris cu cerneală albastră.

ANDRÉ PARAGALLO

CUVINTELE 16 lui Étienne Parize

Cuvinte care se duc singure în căutarea cuiva.

Cuvinte ca nişte umbre care se joacă cu liniştea (cuvinte în voiaj sau cuvinte care visează). Cuvinte bătute de vânturi, cuvinte spălate de ploi.

Cuvinte care au douăzeci de ani şi merg la război, cuvinte de trăsnet, de vitraliu, de flori, cuvinte care îmbrăţişează o fată în sat, sunt copiii noştri, sunt micii noştri copii. Cuvinte cu respiraţia lor, cuvinte convulsionate, cuvinte din inimă, cuvinte de sânge, cuvinte nerăbdătoare să trăiască. Cuvinte angajate, cuvinte care spun, cuvintele poemului, cuvinte în sărbătoare, cuvinte pentru viaţă.

ANDRÉ PERAGALLO

COPILUL CAPTIV 16

Lui Bernadette Nurit

Copilul cu trupul de orhidee, copilul captiv caută ieşire din colivia sângelui. Căldura îl reţine în drum. El face mare caz. Şi totuşi copilul nu vede lumina decât prin ochii mamei sale.

ANDRÉ PERAGALLO A PICTA 16 lui Chris Mestas

Pictează cu visele fotografia nopţii. Privirea lui seamănă culori. În degete îi apare un ochi ce devine solar, precum un cerc de lumină sau un drum de perpetuitate şi auroră.

ADRIENNE SAVATTE (Franţa)

Poezia înseamnă puţin şi trebuie s-o ghiceşti în spicele unui lan de grâu sau în memoria unui trandafir.

Fiii Sfintei Fecioare pe pajişti sau apoteoza fugitivă a soarelui gata să apună, poezia înseamnă puţin.

Este o lacrimă pe marginea unei gene, o împlinire a sufletului şi este exilul pe extremitatea locurilor trăite.

TIJAN M. SALLAH (Gambia)

BĂTRÂNUL

Bătrânule, tu te uiţi la picăturile de ploaie ce

Aduc evanghelia vieţii, Nuca plesneşte, se deschide în palmier

Contra lentului răsărit de soare.

Tu spui că vârsta are muzica ei.

Te trezeşte la paternitate.

Tu spui că tânărul e încărcat

Cu prea mult zgomot

Şi confidenţă şi răbdări uscate.

Şi ştiu de ce.

Bătrânule, capul tău e gri

Ca cenuşa, ai ars

Prin focul vieţii, Experimentând contururi dure

Mai mult decât porumbeii sălbatici

Din tufişul bătătorit de vânători.

Bătrânule, ai văzut zile

Arzând ca motorina până ce teama noastră

Se zvârcoleşte în mormintele lor

Acum ştiu de ce surâsul tău

E calm. Prea multe picături

Udă inima ta. Şi acuma

Te uiţi la stâlpul casei

Cald precum un ferment.

CHRISTINA FUCHS-ARTHUR (Germania/SUA)

CONEXIUNE 7

Înăuntrul unei perle călătoream printr-un curcubeu spuma mării era în părul meu şi-mi carboniza răsuflarea.

În crepuscul ceaţa îmi devenise soră plutind pe faţa mea şi oferindu-mi din când în când un sărut de dragoste.

CHRISTINA FUCHS-ARTHUR REALITATE 7

Lumea mea este o reflectare a unui heleşteu unde ramuri înoată tainic în apă unde sunetul este subteran şi râsul ca o bolborosire unde lumina şi umbra se joacă împreună

Lumea mea este întoarsă pe dos dar cu ochiul minţii eu pot uneori să văd clar înaltul din cer

Lumea mea este o imagine, albastră şi verde în sunet murmurat razele soarelui strălucesc nestingherite şi picăturile stropilor de apă şi duşul luminii sunt spumă şi scânteie pe pielea mea şi descumpănesc străinul sau trecătorul fiindcă prea se gândeşte că lumea lui zace sub pământ şi încet se scufundă în adânc.

V. S. SKANDA PRĂSĂD (India)

EXPLOZIE 7

Plină de zâmbet
Ea mi-a dat un manifest
Şi apoi a râs!
Am implorat-o
Să nu explodeze.

V. S. SKANDA PRĂSĂD

AŞTEPTARE 17

Doctorul a vrut şi-a aşteptat Dar pacientul N-a mai venit

V. S. SKANDA PRĂSĂD

REÎNTINERIRE

Când frica îşi îndreaptă privirea pe furiş
Mă îmbolnăvesc, mă simt fără speranţă şi ajutor
Plăcerea vieţii o pierd
Neobosite gânduri îmi încearcă puterea
Valurile confuziei mă izbesc;
Marte, spiritul meu, Eu sunt jos inert
Dar apoi se ridică o voce

Vorbind din străfundurile
Inimii mele;
Uşor de la neviaţă
Din nimic mă ridic
Ies afară, caut
Realitatea îmi zâmbeşte
Şi o privesc insistent
Orizonturi deschid fără sfârşit
Unde este dulcea mea stea?
Gata! O găsesc
Deasupra văzduhului
Dulce stea a SPERANŢEI
Şi-mi aflu calea
Recâştig; da, câştig
Retrăiesc iarăşi.
C. K. SHREEDHARAN (India)
PERLE DE ÎNŢELEPCIUNE 18
Perle de înţelepciune cad din adâncul ocean al Dragostei, Din enorma Perlă Stridie, Suflete încarnate.
Tăcute gânduri adânci, acestea meditează
Şi scot perle excelente pentru folosul oamenilor.
Scopul acestui măreţ suflet este pacea lumii, fericirea; Prin meditaţie profundă se realizează şi aduc rezultate strălucitoare. Sree Khrishna, Buddha, Christ, Mohamed Nabi şi alţii Au fost asemenea Perle Stridii, care au dat lumii nepreţuite bijuterii.
Produs al lor, perlele de înţelepciune au fost deosebit de fermecătoare
Şi făcute spre a fi adorate de toate rasele fiinţei umane. Dacă fără săbuinţă, ca în jocul copiilor cu pietre, sunt aruncate
Pierderea se va răsfrânge asupra întregii lumi, dar nu asupra Perlelor ori
Reîncarnaţilor.
SAILENDRA NARAYAN TRIPATHY (India)
INIMA POMULUI, ZÂMBET AL GÂNDACULUI ŞI OCHIUL FEMEII 7
Când cineva plânse groaznic în întuneric Am vrut

foarte mult să-l consolez Atunci am realizat că eram de fapt eu Pisicile se sălbăticeau în ploaie M-am dus la inima pomului Pomul sângera dragoste

Sânge pe petale, asemenea ochilor de curcubeu, Gândacii zâmbiră

Ei, în mod vizibil, erau mişcaţi de versul meu Am uitat figura surorii tale precum şi lunile şi anii în afară de chipul tău, când te-ai căsătorit Erau închişi Sub cerul ud

Am dormit ca un copil sugând aroma de la sfârcul de flori ale nopţii.

SAILENDRA NARAYAN TRIPATHY

ORBUL CÂNTA

El cânta când trenul nostru se opri Muzica din craterele ochilor săi curgea Păsările moarte au înviat şi zburară spre văzduh

Soarele ne inundă sub pântecele noastre Florile au explodat ca un astru de hârtie El cântă Cântecul

Ne-a spălat în alb cu sângele lui.

Noi deveneam nemuritori Dumnezeu murea în extaz El cânta mereu.

SAILENDRA NARAYAN TRIPATHY

RUG FUNERAR 19

Şi luminile s-au stins când şedeam pe terasă De cuvinte fiindu-ne frică Departe unul de altul şi acolo ardea

Rugul, cu o ferocitate înceată Mistuind tot ce mai rămăsese.

Ai gemut surd
Şi ai privit înspăimântată
Dar frumuseţea am văzut-o
Ferecată în inima
Focului. Noi am ars amândoi
Şi am ars atât de înalt pe
Rug, cu o ferocitate înceată
Mistuind tot ce mai rămăsese.

SAILENDRA NARAYAN TRIPATHY

PISICA PE ACOPERIŞUL DE TABLĂ FIERBINTE 19

Ce ştii tu iubito
Cum eu mor aici

În nopţile ce trec fără somn
În lunile ce trec neîncetat
Stelele sclipesc toată noaptea
Precum copiii nervoşi ce nu pot dormi
Şi privesc prin cuverturile găurite
Stropii de rouă cad precum lacrimile Ale cui lacrimi, iubito, poţi ghici? Pământul însetat le bea
Eu sângerez în negură
Şi noaptea bea picăturile
Pe o hârtie curată îţi desenez buzele
Şi beau puţin foc din rărunchii tăi
Ce este agonia? M'ai întrebat într-o zi
Acesta, iubito, este răspunsul
Sângerând până tu înmugureşti ca un trandafir al dragostei.

HELLE BUSACCA (Italia)

SECERIŞUL 20

Angoasa este tot aceeaşi din timpuri imemorabile, o casă ce n-o regăseşti iar dacă o găseşti e ocupată de străini o închisoare, o celulă o fugă lungă prin subteranele umede, ştiind că vei fi prins din nou, o avansare printre zidurile ciclopice din aula unui tribunal unde nu ştii de ce dar ştii că vei fi condamnat la moarte o aranjare pentru a descoperi modul evadării, însă tocmai vin să te ia la locul execuţiei şi te trezeşti deodată, prietenii mei suferinzi de psihanaliză vor zice că este un progres de când aveam 18 ani, atunci simţeam că îmi aţâţă focul rugului sau ca de la o masă de tortură eram azvârlită sus pe cer nu mă puteau ajunge.

Atunci aveam aripi acum nu mă arunc spre un corp abandonat, mă învârtesc în fiecare noapte cu meandrele sale şi acesta e secerişul vieţii care merge mână-n mână, tot mai îndărăt.

HELLE BUSACCA

CÂMPUL DE JOC 20 „Sunt perturbat de prea multe lucruri" Vittorio Sereni 26.01.83.

Jocul s-a sfârşit. Vino, du-te.

Cineva ia copilul de mână în timp ce se află între alţii

care fug nu contează dacă într-o fundătură sau grădină

Pentru ceilalţi ca la început jocul continuă precum apa ce acoperă piatra care se scufundă

Vi-no, du-te.

Dar nu erai obosit în finalul acelei lupte monotone cu ceva care „nu se întorcea”; de aceea trebuia să continui ca într-un amestec

Tu probabil de când avansaseşi, ai greşit într-o anumită mişcare uitată; tovarăşii măcar nici nu s-au sinchisit, poate erau satisfăcuţi: pentru asta n-au avut timp decât să se întrebe: s-a dus? Şi s-au înrăit mai mult ca niciodată. Tu de atâta patimă îţi rodeai sufletul, dar apropierea nu era permisă în acest contest, ori te descalificai.

Şi atunci jocul s-a sfârşit.

Vino, du-te. Ceilalţi creadă ce-or crede.

Simţeam inima ta cum e asfixiată, gâfâiala pe jumătate. Era aceasta, care te „perturba”.

La limită, poate acum o poartă s-a deschis.

HELLE BUSACCA

CĂPĂSTRUL 20

Istoria e o falsificare nu ştiu a cui este istoria şi nici despre ce şi dedesubtul cui şi ce anume nici chiar teama nici durerea nu-s realitatea căreia să-i răspundă

Tu spui: „s-a făcut un om din trecutul lui” Dar nu este, nu există trecutul nicăieri, nu-l atingi şi nu-l vezi

Însă te poţi consola că solidul şi concretul există şi au nume, carte de identitate certificat de stare civilă şi cetăţenie, paşaport şi alte diferite nerealităţi care îngrădesc florile computerelor

Imagineaz ăţi Polinezia necivilizată înaintea lor şi boşimanul care zice antilopei moarte: „iartă-mă bună vânătoare a zilei, că eu sunt antilopa şi tu boşimanul”.

Este al Americii templul aştrilor solului pentru

Pieile Roşii când se dăruie pe el însuşi Marelui Spirit spus în somn.

Însă te poţi consola că dimpotrivă aici pe fişele de taxe eşti un individ cu orice miruire pe care nimeni altul n-

o are la fel chiar dacă spui în registrele lor fără valoare când vei fi murind Unde ar putea să le arunce.

De la scâncet până ce explodează căpăstrul şi-ţi taie gâtul şi apoi se vorbeşte rău de Gestapo.

HELLE BUSACCA

PETALE 20

Cărţile se răsfiră ca florile cu petale puţin îngălbenite câteodată mâine cuvintele vor fi înregistrate pe bandă de plastic indestructibilă, în sfârşit cum pretinde gloria atenţie, nu cea a poeţilor: ci a actorilor şi a oratorilor.

Se vor îndopa tinerii din scurgerea orgasmului lor bătând toba cu picioarele şi mâinile înghesuiţi la stadion şi în sfârşit gorila cu boxa mare când se ambalează sunând din toţi rărunchii de restul nu vor şti nici nu vor putea căuta saşi imagineze măcar în somn timpul de altă dată deja Prostit deoarece cărţile se răsfoiesc ca şi trandafirii.

HELLE BUSACCA

TV

(concerte de urlători) 20 „Urechea umană nu era făcută, tu zici, pentru anumite frecvenţe”.

Dar eu spun că se nasc adaptaţi încă din pântecele mamei lor aici e muzica de neînlocuit deja spălarea creierului ce-o face televiziunea fără să mai vorbim de revistele reproduse mecanic. Vin sus adaptaţi de reziduuri şi petrol plămânii la proba de bariu, restul precum microbii şi virusurile, impurităţile lor contra pisicuţelor şi ele adaptate.

Şi chiar mă doare că schimbarea stelei polare n-o voi vedea.

HELLE BUSACCA

TV

(sărbătorile Barozilor de-a lungul fluviului Zâmbezi) 20

Ah, odihneşte Africa neagră fabuloasă în regale culori şi în minunate coloane, corpuri de un abanos cizelat nu te prinde în delirul de a masca în coşurile sobelor roboţii albi, nu renega superba ta aristocraţie de milenii ci perpetuează tam-tam-urile tale şi trimite mesaje prin trunchiurile

pădurilor tale, nu-ţi vinde, vai, pentru un blid de linte, imperiul tău.

HELLE BUSACCA

TV 20 (redivivo anii ’40) 20

Cum s-a dus viaţa noastră, pierdută, irosită şi totuşi întotdeauna minunată anii ’40, ’40 când era tânăr tatăl nostru când eram noi băieţi şi suntem deja în optzeci şi cinci, eu aici în vâltoare, tu cine ştie unde eşti.

HELLE BUSACCA

TV 20 (oase de dinozauri) 20

Poate, erau numai leşuiţi

Timpul în fond e oboseală a tuturor oaselor, a tuturor celulelor, a tuturor atomilor, care te încercuieşte şi te pierde în ceaţă în praf şi în z apadă în bobocii iasomiilor în paharele de aur „forsytie” într-o altă lume unde nu a călcat picior de om.

HELLE BUSACCA

PLÂNGERILE TV (ale primitivilor) şi laudă avortului 20

Dimpotrivă când voi dispărea eu nu va plânge chiar nimeni nu va plânge nimeni acel plâns care la un moment dat ni se cerea pentru că eram atât de proşti dar cândva am plâns timpul până la cenuşă şi am gravat în piele cicatricele pe care niciun fel de chirurgie plastică nu le poate scoate; nu suntem făcuţi să suportăm altora caracterul nostru deşirat şi frustrările şi falimentele şi frica şi complexele de vinovăţie injectate de părinţi şi adevăratele remuşcări şi mişelia care dezlănţuie fiara, nu devenim victimele utopiilor din nenorociţii ani fizici şi voinţa noastră de putere, semn al neputinţei şi ce este mai rău ademenirile noastre de a nu găsi un motiv valid de trai şi un pretext de a umple golul, n-ar fi suportat nimeni spectacolul mizeriei noastre, greutatea, prăbuşirea catastrofele mizeriei noastre şi astfel dansaţi toţi dansaţi toţi pe pulberea mea când voi dispărea.

HELLE BUSACCA

BARCA VISURILOR 20

Şi atunci, pe urmă, în noapte, am pictat barca

visurilor barca de culoarea vinului care acostează dintr-o mare divină la o insulă de culoarea vinului plină de copaci cu umflături de vin pe un râu în amurgul de culoarea vinului şi este acolo, ne aşteaptă încă, barca, ce nu poate fi atinsă, deşi este atât de aproape

HELLE BUSACCA

SĂRBĂTOAREA 20 lui Alberico Sala ce rămâne de la sărbătoare

— Vezi că te aniversăm – spune alberico, aici pe masă în casa Annastellei în marele vas de cristal la milano, sunt câteva stele veştejite şi cu muguri putrezi care nu se mai deschid din acei glorioşi crini de aur şi flamă

— De gladiole nicio urmă – se pierd feţele văzute o singură dată din întâmplare erai tu şezând în curtea unei căsuţe purpurie strălucitoare între sute şi sute de lucrători între ei şi surâzând beai încet un vin proaspăt alb şi gândeai la tot ce s-a dus demult

— S-a dus fără să fi avut nimic – aşa cum ar fi nu ştiu cum pentru alţii sărbătorile lor, pentru mine sărbătoarea mea are un gust amar.

HELLE BUSACCA

OPRIRE LA MILANO 20 „Da, golul şi tăcerea, da Tao – zice Kuang-tsi – da”, conştient că totul e metamorfoz a continuă şi astfel şi contrariul său – dar tu dacă ştiai ce-i tăcerea înainte să te fi născut, desigur că ai fi uitat acum bântuită de aceste îngrozitoare mugete de motoare, agonii urlate.

HELLE BUSACCA

MUNŢII ELBRUS ÎN TV 20 Da, era în ’54 şi coboram în salturi de pe coline de la Fiesole la Campo-di-Marte eu şi prietena mea, nu era drum nici sârmă ghimpată sau bariere numai primăvara cu lalele de toate culorile sute şi sute de povârnişuri de iarbă şi de măslini.

Ezitanţi culegeam câteva. Anul ’54.

Acum la şase mii de metri pe munţii Elbrus unde păsările de smaragd şi zefir trec ca norii ştiu de plumbul criminalilor frustranţi care, în locul stabilit la orice foşnet, pândesc caprele sălbatice la curbe coarne ce pasc în pace

şi lalele ale curcubeului.

AMERICO IANNACONE (Italia)

SINGURI 21

Tot mai singuri într-o societate de solidaritate cu cel puternic.

Fiecare este singur pe drumul infernului pavat de bunele intenţii ale cuvintelor şi de egoismul faptelor.

O cale strălucind de aur captivantă şi ucigătoare.

Singuri în scepticismul rezultat singuri în răutatea dobândită.

KATSUE KOMADA (Japonia)

O FOTOGRAFIE 1

Aici e o fotografie

Floarea soarelui în spate, un băiat priveşte fix înainte Hainele lui sunt decorate cu flori: ciclamene, Hortenzii şi câţiva fluturi verzi.

Fotografia am găsit-o într-o librărie de mâna a doua după şcoală în drum spre casă.

Rămăsese între filele unei cărţi. Băiatul o ascunsese demult şi azi printr-o forţă supranaturală, în a întâlnit. I-am dat prima sărutare

Un băiat de acum o sută de ani. Şi eu.

KEY KUNIHIRO (Japonia)

DANSÂND ÎN TIGAIA FRIGĂRII 22

Urmăritorul şi urmăritul.

Trăgătorul şi cel împuşcat.

E în regulă.

Nu-s mort încă.

Ce-a văzut criminalul

De cealaltă parte a perdelei purpurii De la focul pistolului. Ce-i iadul?

A fost o continuă fugă spre eternitate. Criminal sălbatic, A fost eternitatea pe care-ai vrut s-o vezi într-o clipită? Nu poţi nega.

Creierul copilului continuă să se minuneze, căutând extazul pur.

Nu pe o câmpie deschisă nici pe o mare deschisă. Ci în lumea lor plină cu putoarea decăderii. Este o societate

în care egalitatea mărturisită nu rămâne niciodată în formă infimă Caută iubire într-o bucată de carne rară. Caută iubire în intestinele vomitate. Caută iubire în ţesutul alb al creierului stropit în obrazul tău.

Caută iubire în sângele proaspăt băltind pe pardosea.

Încă nu mă predau.

Ce este acum aici: viaţa şi moarte

Numai acestea două.

Urmăritorule, Poţi vedea viaţa pură?

Divina nebunie îşi înalţă capul.

Mă face să râd.

Asta-i foarte simplă.

Este completa egalitate.

Bucură-te de ea.

Exact ceea ce căutăm.

Lumea îl cheamă iad.

Dar tu descoperi că acesta este însuşi paradisul.

Se vede că dezlănţuita frică îl face pe criminal să meargă şi mai departe.

N-are rost să dea înapoi acum.

Pentru mine, care n-am fost recrutat pentru

Câmpul de luptă, Cel mai bine e că pot gusta

Extazul divin adus de mirosul de carne proaspătă al pământului.

De cealaltă parte a palmierului, Poţi să-i vezi ascunzându-se.

În spatele soarelui pe Plaja din Veneţia

Poţi să-i vezi ascunzându-se.

Râzând bătrânilor trădaţi întotdeauna de lume. Fusese alegerea mea.

Fusese un dans nebunesc cum niciodată nu mi s-a mai întâmplat. Cel puţin, Precum în vara lui 1986, Eu nu-s încă bătrân, Aşteptând acolo. În faţa unui pistol straniu, Comunicând o teamă care te ţine tremurând şi de care Sper să fiu împuşcat.

Arterele în braţul meu stâng se umflă purpuriu. Furtună de zăpadă cu probleme.

Simt o strângere în gât. Să fie oare conştiinţa mea?

O refracţie începe de metal greu.
Criminalul se grăbeşte prin vinele nebune.
Atâta vreme cât îşi face efectul
Egalitatea există chiar paralel cu teama.
Pe câmpul de luptă al creierului, Pe câmpul de luptă al simţurilor, Criminalul se grăbeşte alături cu 300 kilometri pe oră.
Este viteza.
Adevăratul ei nume este Viteza.
Criminalul, care niciodată n-a cunoscut neobrăznicia, Mă tot fugăreşte. Mă simt fericit.
Cu un pericol sigur de 100% minţii mele sunt atât de fericit încât fac pe mine. Oh!
Asta este realitatea. Jur, Asta nu-i o minciună.
Continui să mă învârtesc tot mai repede. Curând sunt înghiţit de o pretinsă nebunie.
Nu vreau să mă trezesc din această deziluzie, Vreau doar să rămân posedat.
Vreau doar să fiu o bucată de carne moartă pe câmpul de luptă al sorţii. O, doamne al vitezei, Te rog, Nu lăsa acest descurajat criminal să-şi vină în simţiri. Pe măsură ce mă dezmorţesc Capul mă doare teribil.
Detestarea de sine într-o lume de cenuşiu.
Vomitând nu-i de-ajuns să scuturi starea aceasta de pe tine.
Detestabile Los Angeles, De ce sunt eu aici?
Pentru ce?
Iubite Los Angeles, De ce am făcut asta
În subţiatul joc de sânge vărsat, Singurul vis ce-l văd, Este cel al uciderii nebuneşti unul pe altul.
Fără prea mult zgomot, un vânt uscat suflă trecutul.
Pură viaţă şi moarte
Taie prin semnele ochilor mei umbrite lacrimi.
O, cred.
Există viaţă pură şi moarte.
Acel adevăr pe care Viteza mi l-a arătat.
Aproape sigur, Va rămâne cu mine până la moarte. Instinctul criminal începe. Vă spun, Este sfârşitul copilăriei

care nu se sfârşeşte niciodată, Clipirea ochilor repetându-se cu înmormântări şi noi naşteri. Vinele mele sunt tot libere, Astfel continuă să genereze iluzii imateriale

Pentru mine.

La sfârşitul copilăriei, Instinctul criminal începe.

Zbierând.

Este strigătul venelor mele.

GOON FATT CHEIE (Malaezia)

O VOCE ÎN TRECUT 1

Nu te pot atinge, nu te pot ajunge, Pentru tine sunt acum doar o voce în trecut:

Vorbele tale au fost gravate pe caseta

Minţii mele, te văd încă în lucrurile ce le fac, în lacrimile ce le vărs, în visurile ce le visez.

Deseori în mijlocul lucrului

Mă opresc şi reflectez la spusele tale.

Însemnătatea lor acum s-a schimbat.

Te văd într-o lumină diferită.

Te înţeleg şi de aceea

Lacrimile-mi curg fără ruşine.

Câteodată cuvintele tale sunt pură esenţă

A înţelepciunii – înţelepciune a strămoşilor

Tu, care mai iubit, acum îmi porunceşti

Să las posterităţii această înţelepciune, Hai să împărţim acest secret – o fi fost vreo voce

În trecut ale cărei nuanţe au fost înregistrate

În caseta minţii tale?

Dar mai sunt încă visuri de visat, Iubiri de iubit şi te voi mai întâlni în viitorul ce se cheamă eternitate.

PRADEEP S. RANA (Nepal)

PRIVIND PRIN FEREASTRĂ

Oraşul arată inflamabil, toate liniile mute Casele şi străzile largi sunt pline Lumini schimbătoare se revarsă pe omăt şi cad fulgi de nea sclipitori Pisica gri stând pe o fereastră unde o fată tânără s-a dezbrăcat

Bunică-sa îşi opreşte respiraţia, poate un copil în braţele sale dă să se scoale Ea respiră încet şi uşor

Copilul privind tăcut căderea de z apadă de afară

Uşoare becuri pe sârmă au fost prinse
De crenguţele goale ale unui pin
Unde cândva păsări sălbatice au şezut
Un bătrân adăstând sub un copac mare
Şi un autobuz roşu oprind în faţa lui
El se uită la copilul din geam.
Poate omul e precum fiul său ce-a murit
De SIDA, chiar în noiembrie
Autobuzul coteşte încet şi dispare
El se tot uită pe unde s-a dus.
MICHÈLE DE LAPLANTE (Québec)
SEISM 23
Vai! Aceste scârţâieli sinistre! Obiectele răsună Zidurile freamătă Totul devine ruginiu
Falia se desprinde Formată din tristeţi şi nenoroc
Pe care deja le credeam postume
Pământul tremură şi freamătă O, frisoane!
Conştiinţa oferă discursuri
În faţa acestei necunoscute a geologiei.
Ehei! Să ieşim afară din haos
Şi să trăim numai accidentul trecutului, Numai secunda singură ne este dată
În a noastră carapace de Spaţiu-Timp.
Aceste tresăriri reamintesc:
Nesănătatea materiei
Scurtimea mizeriei
Şi numele lui Dumnezeu pronunţat literă cu literă.
TRISTAN TZARA (România/Franţa)
S-a vorbit mereu despre acest poet francez de origine română, care de fapt este de origine «israelită», cum se menţionează în certificatul său de naştere (Moineşti, 16 aprilie 1896) pe numele adevărat SAMUELI ROSENSTOCH. Noţiunea de „dadaism” nu poate fi detaşată de numele său.

Născută şi desfăşurată la Zürich (1915 – 9), ca o reacţie împotriva războiului şi avându-i ca principali fondatori pe Tristan Tzara şi Marcel Iancu, mişcarea dadaistă se mută după război la Paris (1920 – 3) unde se

destramă, lăsând loc şi contribuind în acelaşi timp, la formarea unui curent literar: suprarealismul, iniţiat de prietenul şi rivalul de mai târziu André Breton.

Dar Tristan Tzara îşi continuă producţia poetică, de altminteri restrânsă, încadrându-se tendinţelor literare ulterioare şi scriind „de très beaux poèmes surréalistes” – cum îmi mărturisea Philippe Amaud, profesor de poetică la Université de Fès (Maroc), pe vremea când predam matematică la Lycée Sidi El Hassan Lyoussi din Sefrou.

Din păcate, majoritatea criticilor au neglijat opera sa suprarealistă în favoarea celei dintâi, care l-a consacrat pentru universalitate.

În afara „Primelor poeme”, scrise în adolescenţă pe româneşte, adunate şi publicate de Saşa Pană la editura „Unu” din Bucureşti, opera sa se întinde în spaţiul francofon – încă netradusă în limba română.

De aceea vă prezentăm în traducere câteva dintre poemele sale postdadaiste (1924 – 1963):

TRISTAN TZARA

PE UN RID AL SOARELUI 8 înecaţi voi dimineţilor setea muşchii şi fructele în licoarea crudă şi secretă funinginea ţesută în lingouri de aur acoperă noaptea sfâşiată de motive mărunte la orizontul renăscut o draperie de apă curgătoare largă vioaie scârţâie un mic coeficient particular al amorului meu în poarta adesea luminată hărţuită de dorinţe ascunse plângătoare grăbită palpitantă te desfrunzeşti în prospecte de acorduri private nestatornicia apei alunecă pe corpul tău cu soarele prin miracolul crăpat se întrevede masca niciodată clară niciodată nouă tu mergi viaţa este cea care face biela să meargă şi iată de ce ochii se răsucesc în de ce-ul lor avantajul sângelui este strigătul vaporului un evantai de flăcări pe vulcan tu ştii că venele mormântului au condus atâtea cântece de ardoare la evadare lumea o şapcă cu flori lumea un inel făcut pentru o floare o floare floare pentru buchetul de flori flori o tabacheră umplută cu flori o mică locomotivă cu ochi de flori o pereche de mănuşi pentru flori din piele de flori ca florile noastre flori flori de

flori şi un ou

TRISTAN TZARA

SUPRAFAŢĂ BOALĂ 8

El zice cântecul chiciurii infernal gâtul său este înţepenit coada sa este o floare din fibre de fier părul său este un resort capul său roz a turtită la el totul este oxidat el goneşte pe o linie dacă eu sunt nebun domnule crizantemă inima mea este un vechi jurnal saturat nu mă privi prea mult luminile tale vor deveni fibre de fier ca şi scheletul copilului tău arborele n-are decât o singură frunză arborele n-are decât o singură frunză eu ascult paşii nebunului roagă-te priveşte calul verde atletul nepăsător şi saltul sfântului în cristal metal al variaţiilor de-a lungul urechilor elefanţilor prin care varsă curcubeu de sulf şi flori lunulare tu curgi în mine multicoloră venele în câteva pietre scânteile care se deschid în pietre frumosul sângerează glod oaie glob moartea înnegreşte unghiile mâinile tale luciferice mângâie lupoaicele şi florile ochiul tău coace: coboară păianjenul de cupru aşteaptă în inimă eu am nişte pete atât de frumoase la marginile cicatricelor ca rochiile tinerelor fete în curcubeu de cenuşă culorile umede hoinăresc bete

TRISTAN TZARA

MAREA BALADĂ

A OBSCURITĂŢII MELE DOI 8 priveşte părul meu a crescut resorturile creierului sunt guşteri galbeni care se lichefiaz a câteodată spânzuratul deschizătură arbore soldatul în regiuni mlăştinoase unde păsările se lipesc în linişte cavaler astral tapiţerii faine acid care nu arde precum panterele în cuşti jetul de apă scapă şi urcă spre alte culori cutremure suferinţă fiica mea a nimicului albastru şi îndepărtat capul meu este gol ca un dulap de hotel spune-mi încet peştii umililor tremură şi se sparg când vrei să pleci nisipul permis-de-trecere dorinţă şi podul rupe în al treilea rând rezistenţa spaţiul poliţi şti împăratul greu nisip ce mobilă ce lampă să inventez pentru sufletul tău septembrie de hârtie gaz în imprimerie eu te iubesc lămâile care se umflă pe gheaţă ne separă mama

mea venele mele de-a lungul seniorului mama mea mama mea tu aştepţi în z apadă zgribulită electricitat fabulos disciplină frunzele se adună în construcţii de aripi ne liniştesc pe o insulă şi urcă precum ordinul arhanghelilor foc alb

LEOPOLD SEDAR SENGHOR (Senegal/Franţa)

NOAPTEA PERPENDICULARĂ

Femeie!

Lasă mângâierea mâinilor tale să se odihnească pe frunte-mi Mâinile tale Mătăsoase şi aurite

Lungi palmieri

Se odihnesc la sânul vânturilor Nicio mişcare Nicio legănare.

Tăcerea ritmică Tulbură fiinţa noastră Ascultaţi

Ascultaţi silabisirea ei Neagră şi alburie

Ascultaţi bătăile

Pulsurilor negre ale Africii, Vârtejuri adânci

Ale pierduţilor hamleţi

Negri şi muţi

Femeie!

Aprinde lampa Clară şi strălucitoare Pune copiii în pat Vorbind şi vorbind De străbunii Elissei.

Ca şi noi, exilaţi, Ei n-au murit, Lasă râul lor seminal să se piardă în nisip.

Vreau să te ascult

În acest bordei

Pentru umbre vizitatoare

Ale graţioaselor suflete

Capul meu pe sânii tăi

Strălucitori

Ca o minge de kus-kus Arzând în focul de afară. Lasă-mă să respir Parfumul morţilor noştri, Să meditez să meditez şi să cânt Vocea lor vie încă o dată încă o dată să învăţ.

Să învăţ a trăi

Înainte de a mă scufunda, Mai adânc, mai adânc

Decât săritorul de la trambulină

În somnul întunecat şi profund.

JUAN MONTERO LOBO „VISNU” * (Spania)
VISNUSIANISMUL 24
I
Deziluzia se adânceşte în sufletul meu
Inaccesibile piscuri traversând riscante roci
Păianjeni ţes pânza
Zile monotone de rutină exacerbată
Şi tinerii fug repede de copilăria lor
Ce le scapă din mâini aşa precum caii
În galopul lor ar scăpa din frâie.
Dragostea zboară către alte orizonturi
Spiritul macerat merge ici şi colo
Vagabondând pe străzi înguste
Printre catedrale romane, gotice şi arabice, Plimbându-se prin prăvălii de amintiri cu turismul distractiv şi obosit în timp ce laptele dragostei Sperma vâscoasă curge în avalanşe.
De la „porecla” autorului «Vișņu».
Vishnu este şi divinitate indiană: marele stăpân al zeilor (n.t.).
JUAN MONTERO LOBO „VISNU”.
ÎI 24
În vârfurile furtunoase ale orizontului pierdut
Iubita spionează trecutul îndepărtat
Văzu pe stăpânul posesor, acum nomad.
Domnul inimii şi corpului ei
Visează cu dama lui prostituată
La valurile mării şi pe lună plină
În noaptea verii tragice
Când se înalţă sufletul său de diavol.
În eul său filosofic se întreba:
Cine sunt eu? De ce m-am născut?
Poate vântul mi-a împrăştiat sămânţa pe roşiile câmpii castelane poate vântul nord-estic îmi îngheaţă corpul.
Poate sărutul dragostei a avut întâlniri atavice noctambule, în nopţi de tristeţi tulburoase.
JUAN MONTERO LOBO „VISNU”.

III 24

Poate că spiritul emoţionat în a înnebunit

Conducându-mi neuronii cerebrali ai Eului meu.

Acel clopot bocitor s-a legat de sufletul meu însetat pe întunericuri oculte, în ploi torenţiale

Marte în sine a murit din OLIMPUL sacru zeii au protestat.

Ochii iubitei sale m-au trădat eteruri şi poeme pastorale, sentimente în nopţi de sinistră singurătate s-a desfirat părul său s-a dus în mare, să-şi caute iubitul şi scoicile marine i-au dat înapoi ecoul clar al bărcii celeste a iubitului în haosul ce se înalţă.

JUAN MONTERO LOBO „VISNU” CRED ÎN POPOR. 24

I

Cred în poporul ce-şi caută libertatea

Cred în oamenii eliberaţi de rău

Cred în poporul care nu se lasă înrobit şi care caută dragostea, pacea şi speranţa.

Cred în omul bun, detest criminalul sângeros

Cred în lupta muncitorului pentru obţinerea unui salariu demn, o bunăstare

Cred în poporul care luptă împotriva tiraniei

Care se manifestă în mod pacific

Care îndepărtează dictaturile numai prin cuvântul şi libertatea sa.

Cred în lumea modestă a câmpului

Cred în omul modern al oraşului

Cred în pruncul care se naşte şi în bătrânul care moare.

JUAN MONTERO LOBO „VISNU”.

ÎI 24

Cred că pământul nu se va distruge

Cred că nu trebuie să fim superstiţioşi

Nici să ne fie milă, trebuie să luptăm

Pentru ca întotdeauna pre Pământ să fie pace, libertate şi Justiţie.

Cred că omul nu va produce un genocid universal,

Cred că minţile înfierbântate şi dezechilibrate se vor linişti.

Cred în democraţie fără libertinaj ca o formulă esenţială, Cred într-o Monarhie Constituţională, Cred în simbolurile unei Naţiuni

Cred într-o ţară întreagă, în tot ce se mişcă şi vieţuieşte

Cred că va trece criza de identitate umană.

Cred în popor, Stâlpul Fundamental al Umanităţii.

JUAN MONTERO LOBO „VISNU”.

ESTE ORA. 24 (I)

Este ora păcii în lume de extrădare a rachetelor, a arsenalelor nucleare de a evita „Războiul galaxiilor” de a opri măcelul mondial, Este ora pruncului ce se naşte, Este ora adolescentului care iubeşte, care declară dragoste curată iubitei sale.

Este ora maturităţii omului

Pentru a schimba schemele umane şi ca utopiile să devină realităţi pentru ca pacea, Dragostea şi libertatea să fie steagul întregii Umanităţi.

Este ora de a se schimba fiecare în parte, de a respecta crezurile, ideile, religiile şi celelalte, este ora de a convieţui în societate cu norme, cu legi cu un Rege Suveran, cu o Constituţie.

JUAN MONTERO LOBO „VISNU” (II) 24

Este ora de a soluţiona problemele sociale de a eradica foametea de pe Pământ

Ca egalitatea mondială să devină o realitate de bunuri, materii, idei. de libertate.

Este ora când fiecare trebuie să fie răspunzător şi să colaboreze cu societatea de a lansa mesage pacifiste de a se întoarce la Natură, la viaţă.

Este ora de a evita delincvenţa socială, purtările, sechestrările, omuciderile. cu o umanitate umană. Este ora liderului pacifist de a trimite mesage Este ora de a cânta pacea, liniştea, siguranţa, Dragostea, fericirea. Este ora de a trezi Umanitatea şi a schimba lumea în realitate.

JUAN MONTERO LOBO „VISNU”.

MONOLOGURI DE PRIMĂVARĂ 24 (I)

Câmpiile castelane iradiaz a lumină celestă Rândunelele reapar cu brio

Primăvara fantezistă ne învăluie în mirosuri magice cu adieri dinăuntrul pământului câmpia toată este verde.

Crinii-s parfumaţi

Sunt îmbătat de ambianţa naturii

Unde observ uneori strălucitul cântec al păsărelelor.

Este hrana transcendentă care merge dincolo de sufletul meu este senzaţia încântătoare a Naturii este lanţul de munţi cu mantia sa albă în primăvara ploioasă a lui optzeci şi patru.

JUAN MONTERO LOBO „VISNU" CINE SUNT EU? 24

Da, cine sunt eu? În cazul că sunt un om, De ce sunt om şi nu animal raţional?

Cine mi-a dat viaţă pământeană?

A fost mama mea ori Fiinţa Superioară

Care locuieşte într-o galaxie interstelară.

În cazul că aş fi Poetul Dragostei, al Naturii, al Speranţei, al Păcii, al Libertăţii.

Cine mă influenţează?

Care fiinţă îmi dăruie inspiraţia poetică? În cazul că nu aş fi doar materie şi sufletul mă incită să mor să îndepărtez plăcerile mondene în cazul că cineva mă aşteaptă. Într-o mai îndepărtată şi ireală utopie.

EILEEN SIRIWARDHANA (Sri Lanka)

MOARTEA ÎN VIAŢĂ 1

O păsărică a zburat în cameră printr-o fereastră deschisă

Zornăind încoace şi încolo

Căutând pe unde să scape, şi părea speriată, ca într-o cuşcă.

El a scrâşnit printre dinţi a patra înjurătură

A ridicat mantaua grea sub care dormea

Şi-a aruncat-o asupra păsăricii.

Ea a fugit afară din cameră îngrozită.

Păsărica ar fi fost făcută bucăţi Intestinele ei, penele,

ochişorii Ar fi murdărit pardoseala Pardoseala lui, oglinda lui.

El nu poate tolera intruşi nu poate suferi murdăria Nu – nici măcar un minut Revenirea imediată la normal Normalul său.

Acum puteţi să vă imaginaţi cum un prunc A supravieţuit între mii de morţi şi cum ea a sucombat de milioane de ori înăuntrul vilei sale strălucitoare.

VICTORIA ROTOLO DOLYNIUK (USA)

CEA MAI STRĂLUCITOARE STEA 25

Te doresc oriunde-ai fi privind pe cer în fiecare noapte şi găsind cea mai strălucitoare stea şi să ştii că eu am gândit-o acolo pentru tine să-i vezi frumuseţea şi eu voi privi acelaşi cer şi voi zâmbi. Tocmai ştiind că şi tu poate ai zâmbit

VICTORIA ROTOLO DOLYNIUC

ORICUM, PRIETENUL MEU 26 Oricum, depărtarea care a fost între noi nu mai contează când suntem împreună şi nici anii ce ne-au separat nu mai contează

Oricum, noi găsim un teren comun chiar dacă vieţile noastre au crescut în direcţii opuse

Oricum, noi realizăm o comuniune reală, căci, prietenul meu, te ador şi îţi mulţumesc cu toată fiinţa mea

DENNIS KANN (USA)

PÂNZA DE PĂIANJEN 7

Societatea victimizează individul Societatea ucide individul

Muscă în pânza de păianjen

Cenuşăreasă – Rolul meu de bărbat alb în această „Familie neagră”.

SCURTĂ ISTORIE A EVOLUŢIEI

1. Clisă 2. Maimuţă 3. Astronaut 4. Extincţie

ROSEMARY CHALLONER WILKINSON (SUA)

PASĂREA PHOENIX PENTRU PACE 27

Este o minune să trăieşti azi – Bine-ai venit tehnologie! Ne-ai dat o nouă speranţă pentru pace.

Răspândeşte noile, glorioasele raze Tuturor oamenilor de pe faţa pământului, Pentru o nouă viaţă şi

fericire.

Neamul omenesc este în mişcare, spiritele Fiecărei naţiuni ridicându-se din cenuşă să lucreze pentru pace pe planetă.

ROSEMARY CHALLONER WILKINSON

EXCITANTA VIAŢĂ DE TRĂIT 7

Doamne! Ce excitante timpuri – acestea în care trăim

Naţiuni se ridică saşi ocupe în mod egal locul între noi.

Fiecare să lucreze cu mare eficienţă în muncă obţinând roadele vieţii

Rupându-şi lanţurile naţiunile ating marele spirit de armonie, dreptate şi justiţie.

Universul vede libertatea trecând înalta evoluţie conştiincioasă şi conducând înfloritor către secolul 21.

ROSEMARY CHALLONER WILKINSON

ÎN VECHEA ROMĂ 7

O pasăre cânta la geamul meu afară

Să mă trezească în zori

Şi eu leneveam

În această fericire aici, în vechea Romă.

Voi merge pe unde a mers Petru şi pe unde a vorbit Pavel

Şi în chinuri au suferit?

A fost numai ieri

Şi retrăiesc acestor întâmplări.

MONTRI UMAVIJANI (Thailanda)

DANS COSMIC 1

Religia s-a născut din dansul în care te mişti în cerc fără să-l rupi fără să-l treci.

La fel şi istoria.

DANSUL BUDIST 1

Am avut o emoţie dansând din corp, narând la fel! Şi ispitele date lui Buda Venindu-ne înapoi.

IUBIREA 1

Iubirea mea niciodată nu se va împlini din melodia vieţii care începe când dansul s-a sfârşit. UN TESTAMENT 1

Eu de asemeni trebuie să trec prin Punctul Tăcerii unde toate timpurile sfârşesc şi dansul odihneşte veşnic în bronz şi pietre.

JOSÉ RÍOS (Uruguay)

MĂSCĂRICIUL 28

Banchetul decurge în toată splendoarea sa

Zgomotos se ciocnesc cupele de cristal ale mai-marilor zilei Domnul şi ale sale curtezane îs doritori de noi plăceri în urgia lor.

Pentru distracţia comesenilor

De îndată apare măscăriciul.

Vocile festivilor amuţesc să asculte monologul.

Ce-l desfăşoară dizertantul.

Gesticulează şi vorbeşte cu elocvenţă

Pe teme ce-i incumbă domeniul său filosofează, moralizează, pactizează, politizează, ironizează şi gastronomizează.

Este intelectualul care flatează vanitatea bogaţilor.

Bufon a cărui retorică sofisticată justifică abuzurile dragostei

Dar dezgustul încreţeşte fruntea domnului, care – parcă încheind farsa – adună de pe masă unele firimituri din faţa podiumului.

JOSÉ RÍOS (Uruguay)

NOU SUFLET 28

Ce se pierde în uitare adun totul în drumul meu!

Am lăsat trecutul în locul rămas şi nu mai pot spera nimic de la ziua de ieri!

Urme de amintiri goale sunt în vechea mea valiză. Acum este ora de a construi, o nouă fervoare de a exista. Departe sunt cele trăite!

Fericit este omul care se trezeşte în fiecare dimineaţă cu un nou suflet!

SFÂRŞIT